

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

"כי תצא למלחמה" (כא, י)

במלחמת הרשות הכתוב מדבר (רש"י)

האדם צריך לקדש עצמו במותר, לא רק לפרוש מן האיסור אלא אף למעט בתענוגים ומה שצריך לגופו יהיה לשם שמים. 'במלחמת הרשות הכתוב מדבר' גם בדברי הרשות צריך ללחום ביצר.

(מהר"ש מבעלזא)

"כי תצא למלחמה על אויבך" (כא, י)

לא בכדי נכתב "כי תצא למלחמה על אויבך", מפרש הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוצק, ההצלחה במלחמה תלויה ביוזמה שתגלה בה וביכולתך לצאת אל האויב ולהכותו על אדמתו שלו. ככל שתנקוט יותר יוזמות, ולא תשב בחיבוק ידיים ממתין לאויב שיבוא, כך גוברים הסיכויים שיקוים בך "ונתנם ה' אלוך בידך".

כך במלחמה מול אויב חיצוני, וכך מוסיף הרה"ק מקוצק, גם

במלחמה הפנימית,

במלחמת היצר, שאדם

מנהל מידי יום. כל עוד לא

נתת ליצר הרע לחדור

בגבולך, טובים סיכוייך

לנצחו. אך ברגע שאפשרת

לו להתיישב אצלך, קשה

מאוד יהיה לך לגרשו מאיתך.

"כי תצא למלחמה..."

ושבית שביו" (כא, י)

במלחמה כמו במלחמה

לפעמים ישנן נפילות, אסור

להתיימש בגללם, כי אז

נופלים כפרי בשל בידי היצר,

וכבר אמר הגאון מווילנה אם

ניצח אותך היצר הרע ברפאנו תנצח אתה אותו בברך עלינו, וכך

בכל תחום, אמנם גם בשברים וגם בניצחונות חלקיים יש ממש,

וגם מהם זוכים לנצח, אך צריכים אנו משנה זהירות בשימוש

בעצה זו כדי לא ליפול ולטעות, כי גם שם עלול היצר להכשילנו.

מושק'ה היה שמו של היהודי שחכר את בית המזיגה מהפריץ,

בתחילה היה סבור שירוויח הון רב וכדי ליצור מערכת יחסים

טובה עם הפריץ, העניק לפריץ ביום הולדתו מתנה יקרת ערך,

קיבל הפריץ את המתנה בשמחה ורמז למושק'ה, שגם בשנה

הבאה יזכור את יום הולדתו, מושק'ה שקיווה עדיין שיצליח

בעסק זה, נרמז, ואף בשנה

השנייה העניק לפריץ מתנה

יקרת ערך ביום הולדתו.

מחשבות לחוד ומציאות

לחוד, בית המרזח המה

משיכורים אך ההכנסות היו

זעומות, הפריץ דרש את תשלום החכירה הגבוה בלא להתחשב בהכנסות הזעומות, ואילו האיכרים השיכורים לא פעם היו קונים בהקפה שאין לה סוף, לפעמים אף הזיקו לבית המרזח וגם בעליו סבל לא פעם, כאשר הפליאו בו את מכותיהם בעת שכרותם,

אך למרות שההכנסות היו זעומות מסוכן היה להפסיק להעניק את המתנה השנתית, וכך התנהלו חייו העלובים של החוכר המסכן, הוא היה משרת את האיכרים מבוקר עד אמצע הלילה, כאשר הם מקיאים, משתוללים ומזיקים, והגרוע מכל מבחינתו שלפעמים גם אינם משלמים, ואילו הפריץ אין זה מעניינו, דמי

החכירה ומתנת יום ההולדת יקרת הערך תינתן לו ויהי מה.

מושק'ה שהיה חכם לא קטן החליט שהשנה תעלה לו המתנה רובל או שניים, הוא נסע לעיר המחוז ונכנס לחנות כלים יוקרתית, המוכר שאלו למבוקשו והוא ענה, היש לך סט כלים

מפואר שבור, נעץ בו הגוי המוכר עיניים תמהות, מי זה שיחפוץ לקנות מערכת כלים מפוארת ושבורה, לא התרגש מושק'ה ממבע עינו של הגוי וביקש שיארוז לו סט מפואר שבור ויעטוף אותו באריזת מתנה, הגוי

היה בטוח שנטרפה עליו

דעתו, אך מה מנו יהלוך - מה

יכול הוא להפסיד, הרי סט זה

עומד כאבן שאין לה הופכין

וגם אם ירוויח עליו רובל או

שניים עדיין שווה את מאמץ

העטיפה.

עטף הגוי את הסט המפואר

ונתנו ליהודי.

חזר היהודי לביתו ובהגיע יום

ההולדת לבש את מיטב

מחלצותיו, ניגש אל הפריץ

ובענוות חן הגיש לו את הסט

המפואר, תקוותו הייתה

שהפריץ יבין שהסט נשבר

בעת שהעבירו את שלל

המתנות, עלה מושק'ה שמח על יצועו וישן שנת ישרים, לפתע

נשמעו דפיקות בדלת, מושק'ה נבהל ופתח את הדלת, ולהוותו

עומדים שם שני משרתים גברתנים של הפריץ ועיניהם זעומות,

הם אחזוהו בדש בגדו וגררוהו אל הפריץ, התנחם מושק'ה בדרכו

שיוכל להסביר לפריץ את אשר כנראה ארע למתנתו המפוארת,

אך להוותו ראה הוא שהגוי עטף כל שבר בנפרד וכדי בזיון וקצף.

על סופו המר של מושק'ה עדיף לא לספר, כי אך משל הוא,

אם אנו שלמים עם השברים של התפילה או של הלימוד, עם

השברים של ההצלחות בכבישת הכעס, בשמירת הלשון, אם אנו

עוטפים זאת בנייר מתנות עם

סרט, שוב נפלו בידי היצר

המתחכם עלינו להפילנו. אכן

לא נוותר גם על השברים, אבל

לא נסתפק בהם, נשאף

לשלמות.

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

ועלינו להבין אפוא מדוע תלוי היתר יפת תואר בניצחון במלחמה.

ונראה לומר בטעם הדבר, דהרי במלחמה שנסתיימה באופן שיש שבויים לשני הצדדים, הדרך הוא שלאחר המלחמה מחליפים שבויים מזה לזה.

ולפיכך במלחמה כזאת שנסתיימה ניצחון לא מוחלט של ישראל אלא נפלו משבויי ישראל לגוים, אם נתיר בזה יפת תואר, הרי לאחר שתתגייר ותינשא לישראל לא יהיה שייך להחזירה לעמה ולמולדתה, ויתכן שבעבור יפת תואר זו ימנע שחרור מאחד משבויי ישראל שנשבה במלחמה לגוים.

לכן הקפידה התורה, דההיתר של יפת תואר אינו אלא במלחמה שישראל ניצחו ניצחון מוחלט והאויב מסור בידם.

"והיה אם לא הפצת בה" (כא, יד)

הלא צריך היה הכתוב לומר: 'אם לא תחפוץ בה' בלשון עתיד, כשם שנאמר בתחילה: 'וחשקת בה'?

אלא, החילוק שבין "חשק" ובין "חפץ" הוא זה, ש"חשק" פירושו התלקחות רגעית של התאוה, של הרגש, ואילו "חפץ" פירושו רצון המבוסס על השכל ושיקול-הדעת. אמרה תורה, שלאחר שתקח אותה ותשקיט את חשקך הרגעי, או אז יתברר לך כי מלכתחילה לא היה לך כל "חפץ" אליה, כי אם רק "חשק" בלבד.

"זולל וסובא" (כא, כ)

בן סורר ומורה נענש, בין השאר, על הזלילה והסביאה שלו, המביאות אותו לידי חטא. שכן תכליתו של האוכל הינה אך ורק להשביע את נפש האדם ולהחיותו, וכל אכילה שנועדה רק לענג את הגוף, הרי היא בגדר של תאוה אסורה.

בהקשר לכך מובא בספר "מעשה שהיה" המעשה הבא: באחד הימים הזדמן לפני רבי עקיבא איגר, עשיר שסיגריה תחובה בפיו, והוא התענג על עישונה.

"לשם מה לך סיגריה זו?", התענן הרב. "הנני אוכל מעדנים רבים ומאכלי בשר שמנים, וכשהאדם שבע מאד מסיבה לו הסיגריה ענג רב", השיב העשיר.

בהזדמנות אחרת הבחין הרב בקבצן אחד, עני מרוד, שגם הוא מעשן סיגריה.

"אדם זה", הרהר הרב, "בוודאי אינו מתענג כמו העשיר על מאכלי בשר מלא שמן, לשם מה לו, אפוא, סיגריה?" והוא שאל אף את העני לסיבת העישון.

"לעתים גוברת בי תחושת הרעב", הסביר העני, "ועישון הסיגריה פוגם בתאבון, וכבר אינני מרגיש שאני רעב".

נענה רבי עקיבא ואמר: "אינני מבין, העשיר זקוק לסיגריה, מפני שהוא אוכל וזולל, לעמת זאת,

העני זקוק לה, משום שהוא רעב. וכי לא פשוט יותר יהיה שהעשיר יתן את מותר האוכל שלו לעני, וכך לא יצטרכו לעשן לא זה ולא זה!...!"

גם אותם שברים יוכלו להתאחות אם נצליח במלחמה עם היצר, כאשר ינתן היצר בידינו - כאשר נכבוש את אותו תחום בו נלחמנו, כי אם אמנם תפקידו של היצר הוא להחטיא, אבל "אליך תשוקתו" ומהי תשוקתו, שתעמוד בניסיון ואז "אתה תמשול בו".

"ושבית שביו", תוכל לשבות חזרה מהיצר את אותם מצוות שבורות ולאחותם לשלימות, וזה עוד חסד מיוחד מחסדי הקב"ה. (מן המים משייתיהו)

"כי תצא למלחמה" (כא, י)

מובא ב"לב שלום" במלחמה כתיב 'מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישוב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו' (כ, ה). יש לנו להתבונן בפיקוד המלחמה, לכאורה מה פשר התוספת של 'ואיש אחר יחנכנו', וכי עצם זה שהוא ימות במלחמה ולא יוכל לחנך את ביתו אין זו סיבה מספקת שישוב לביתו.

אלא שהתורה מלמדת כאן את עומק כוחות הנפש, שאף שעיקר הסיבה באמת הוא שמא ימות במלחמה, אבל כשמוסיף אדם לשמוע ש'איש אחר יחנכנו' יכאב לו יותר, ויזדרז לשוב לביתו.

הרי לנו דבר נורא, אדם יוצא למלחמה, יודע שאפשר שימות במלחמה ולא יוכל לחנוך את ביתו, אבל זה עוד אינו מפריע לו כל כך, כמו החשש שאיש 'אחר' יחנכנו. זה כבר לא.

וכמו שידוע מה שמספרים על נגיד אחד שבא לרב העיירה לדון עם חברו על כמה רובלים, כולו אומר זעם וכעס, ובמשך כל ה'דין תורה', צעק ורטן על הצד שכנגד.

לאחר זמן, בערב פסח, נתעוררה אצל הנגיד שאלה על חבית יין בחשש תערובת חמץ, וכשבא לפני אותו רב של העיירה פסק לו שדינה להישפך. כאן לא כעס הנגיד, אף לא רטן וצעק, בלא אומר ודברים שפך את תכולת החבית לנהר, וחסל.

הרב, שאותו 'דין תורה' לא נשכח ממנו, פנה אל הנגיד ושאלו, אמור לי, איך בגלל חשש תערובת הינך מוותר במחוי יד על סכום כה נכבד, בעוד שעל כמה רובלים עשית זה לא מכבר עסק כה גדול. ענה הנגיד ואמר לרב, 'על כספי, לא איכפת לי, אבל שההוא, הבעל דין שכנגד, שהוא יקבל את כספי זה לא ולא. ישפכו אלף חביות לנהר, ולא פרוטה אחת מכיסי לחברי.

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלוקיך

בידו ושבית שביו וראית בשביה אשת יפת

תואר" (כא, י-יא)

מדויק מדברי הכתוב דרך אם ישראל ניצחו במלחמה והאויב ניתן בידם דווקא אז הותרה יפת תואר, אבל אם ישראל לא ניצחו ניצחון מוחלט את האויב אין את ההיתר של יפת תואר,

לעני"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

"איננו שומע בקולנו" (כא, כ)

היה אחד מהם חרש אינו נעשה בן סורה ומורה שנאמר 'איננו שומע בקולנו' ולא חרשין (סנהדרין ע"א).
מה ראייה היא זו, שאם אחד ההורים חרש הוא אינו נעשה בן סורר ומורה, והלא הכתוב 'אינו שומע בקולנו' מוסב על הבן? ברם, כשאדם מטיף מוסר לזולת אין הוא עשוי להשפיע עליו אלא אם כן הוא עצמו שומע את אשר פיו אומר והוא עצמו מקיים את אשר הוא דורש מחברו, כי אז הרי אלו דברים היוצאים מן הלב והם נכנסים אל הלב.
אם אחד ההורים "חרש" הוא ואיננו שומע בעצמו את אשר הוא דורש מבנו, מן ההכרח שיהיה הבן "איננו שומע" ואין האשמה תלויה בו, וממילא אי-אפשר לדון אותו בתור סורר ומורה, שכן האשמה תלויה בהוריו. ובכן, מכיוון שאמרה תורה: 'איננו שומע בקולנו' - מחמת שחיתותו ורשעותו, הרי משמע מזה שההורים עצמם אינם "חרשין" ושומעים הם מה שיוצא מפיהם, שכן אלמלי היו "חרדין" ובעצמם לא היו מתנהגים ביושר ובהגינות, הרי לא היה ה"איננו שומע" של הבן מחמת שחיתות ורשעות, אלא משום שדברי-ההורים אינם עשויים להשפיע עליו. (מפי השמועה)

**"ובערת
מקרבך
ישראל
ישמעו
ויראו"** (כא, כא)

העונש שניתן לבן סורר ומורה בפרהסייה, אמור

לזעזע את אמונת הסיפים ולהחריד את העם, למען לא יעלו בדעתם לעשות כמעשהו, אולם מלבד זאת, כותב "ילקוט האורים" בשם "פרח לבנון" שבפסוק זה טמונה הדרכה נחוצה ביותר לאדם הרוצה להשפיע ולחנך אחרים בדרך ה', ותוהה מהי הדרך הנכונה ביותר לעשות זאת:

כלל עתיק יומין הוא (סנהדרין יח ע"א): "קשוט עצמך תחילה ואחר כך קשוט אחרים", קדם כל עליך לתקן בעצמך את הדרוש תיקון, ורק לאחר מכן תוכל לחנך ולבקר אחרים, וכל זאת כדי שיתקבלו הדברים, ולא תתקבל התגובה הצוננת של "טול קורה מבין עיניך".

זהו שאומר הפסוק: "ובערת הרע מקרבך", רק לאחר שתשכיל ותצליח לבער את הרע ולתקן את עצמך תחילה, דע לך, ש"כל ישראל ישמעו ויראו", בוודאי ישמעו דבריך, ויתקבלו על לבם של האחרים.

"השב תשיבם לאחיד" (כב, א)

הרה"ק רבי יששכר דב מבעלזא, שבת פעם בעיר אחת, וכדי להכיל את האורחים הרבים, הקימו במקום אהל גדול.

במהלך השבת, אבד אחד המתפללים את האבנט שלו, וחסיד אחר מצאו בצדו השני של ההיכל והכריזו עליו בקול, כדי להשיבו לבעליו.

שמע המאבד את הכרזתו, וצעק לו כי הוא בעליו של האבנט ואף נתן לו את סימניו, והלה התכונן להשליכו אליו מרחוק, אך באותו רגע נכנס הרבי וראה את הנעשה.

"שמע נא", פנה אל המוצא בחביבות, "הרי הזדמנה לך מצוה יקרה של השבת אבדה, מצוה חשובה שלעתים יכול האדם לחיות מאה ועשרים שנה ולא לזכות לקיים אותה, ומצוה כזו אתה מתכוון לזרוק? טוב יותר שתתכונן לקראת המצווה באמירת 'לשם ייחוד... לשם כל ישראל', ותכוון בכך לזכות גם את אלו שלא זכו לקיים מצוה זו".

"ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנפל ממנו" (כב, ח)

אף-על-פי שקיימת מצות שלוח-הקן, והתורה הבטיחה לך אריכות-ימים, בכל-זאת אל תהא סבור כי מעתה אינך צריך לעשות מעקה כדי לשמור על עצמך, שכן אף אם אתה עצמך הובטחת הרי ייתכן "כי יפול הנפל ממנו" - שמא יפול מי שראוי לו ליפול, אל תהיה אפוא אתה הגורם לכך, כפי שאומר רש"י: "ראוי זה ליפול ואף על פי כן לא תתגלגל מיתתו על-ידך".

(בנין אריאל)

"לא תחרוש בשור וחמור יחדיו" (כב, י)

ביארו בעלי התוס' ב'דעת זקנים', כי טבע השור שהוא מעלה גרה ולועס את מאכלו זמן רב יותר מהחמור שאינו מעלה גרה, וכאשר יחרשו שניהם יחדיו ישמע החמור שהשור עדיין לועס מאכל בפיו ויבוא לידי צער ומכאוב, בחשבו שהבעלים נתן לשור יותר תבן ממנו, לכן אסרה תורה 'לא תחרוש בשור וחמור יחדיו'. עתה בין והתבונן, אם ב'חמור' שמקנא עבור דמיונותיו הדברים אמורים, כמה יש לנו להיזהר שלא לצער אדם מישראל אף במקום שאין הצדק עם זה המצטער.

"גדלים תעשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה" (כב, יב)

בזמן שמתעטפים בטלית, מברכים ברכת "להתעטף בציצית". נשאלת השאלה, הרי הציצית נמצאת על "כנפי כסותך אשר תכסה בה", כלומר על הטלית, ונמצא שמתעטפים בטלית, לא

הרה"צ ר' **אשר פריינד** צוק"ל (במכתב עט)
אנא בוראי, כשם שהרופא הפרופ' אינו מתבייש ולא נגעל מלטנף ידיו ברפואתו את אברי האדם המלוכלכים בתוקף תפקידו הרפואי, כך גם אתה קוני וצורי רופא חולי עמו ישראל ורופא נפשות ישראל, **רפאני ה' וארפא ממשותבי אף שאתה מתלכלך מפגמי**
(נקודות של אור - ספינקא)

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

בכתובת האות. כשנשאל פעם לפרש מנהגו זה, סיפר רבי דב בעריש כי אירע פעם בחו"ל שהשתתף בהכנסת ספר תורה שתרם יהודי שחתנו היה מחלל שבת, ומכיוון שחשש שמא גם הלה יכתוב אות בספר התורה, לכן אמר שאינו כותב אות, והוא מבקש שהסופר יהיה שלוחו. בעקבות זאת עשו כל הנאספים כמוהו, וממילא גם הלה לא כתב.

ומכיוון שבשעתו אמר ש"אינו כותב" למרות שכוונתו הייתה רק לאותו מעמד, מכל מקום אינו רוצה לשנות מהדיבור שהוציא מפיו. (שר התורה)

"איפה שלמה וצדק יהיה לך" (כה, טו)

מעשה בשתי נשים שגרו בעיר ורשה שמסרו בגדים לכביסה אצל הכובסת. בימים עברו לא היו עקרות הבית מכבסות את הכביסה בבתיהן, אלא נשים שנקראו "כובסות" היו נוטלות לבתיהן את הכבסים המלוכלכים, מכבסות ומגהצות אותם ואחר כך באו נשות העיר לקבל את כביסתן בחזרה.

במעשה שלפנינו, טרם שהוחזרה הכביסה לנשים, נפטרה הכובסת. האחת טענה: "הכל שייך לי!" ואילו השנייה אמרה: "מכירה אני את הכבסים שלי, אבחר אותם מתוך הערמה ורק אותם אקח".

לא ידעו יורשי הכובסת מה לעשות, והחליטו להביא את העניין לפני רבי דב בר מיזליש, שיפסוק הרב למי שייכים הכבסים. ארזו את כל הכבסים בסל גדול ובאו אל בית דינו של הרב, שלח הרב לקרוא לשתי הנשים, באו וטענותיהן בפיהן.

ציווה עליהן הרב לשוב לבתיהן ולחזור לבית הדין למחרת. כשעזבו הנשים את בית דינו, ביקש הרב מבני ביתו להניח בתוך סל הכבסים כבסים נוספים מביתו ולערבבם יחד, וכך נעשה.

למחרת חזרו הנשים והרב פנה אל האישה שטענה כי הכל שייך לה ואמר: "שמא תכירי בכל זאת בתוך הערמה דבר שאינו שייך לך?" הביטה האשה לעבר הערמה, הרימה פריט אחד, הביטה פנימה לסל הכביסה, הוציאה פריט נוסף ואחר אמרה: "לא ולא! הכל שייך לי!" פנה הרב אל האשה השנייה, זו שטענה כי רק חלק מהכבסים שלה ואמר לה: "התוכלי למצוא בערמה זו את הכבסים השייכים לך?" התכופפה האישה לעבר הסל והחלה ממיינת את הכבסים, את הפריטים השייכים לה הניחה בצד אחד, ואת הפריטים שלא ראתה קודם לכן הלא הם כלי המיטה שהובאו מבית הרב הניחה בצד, בערמה נפרדת, בהסבירה שאותם כלל אינה מכירה ולא ראתה אותם בין כל הכבסים. התבונן הרב במעשיה ופנה אל האשה האחרת: "כלום כל הכבסים שייכים לך...? ומה עם עוון גזל...? הן רצית לגזול מחברתך את השייך לה, הואילי נא אפוא להסתפק במה שיש לך ולא לגזול את השייך לזולתך!"

בציצית, ומדוע הנוסח הוא "להתעטף בציצית" ולא "בטלית"? באר רבי יחזקאל מקוזמיר, שהרי הציציות דרכן להיות תלויות סמוך לקרקע, ולכן דווקא עליהן מברכים, כי הן יותר שפלות. מי שנמצא למעלה - עליו לא מברכים... (לאור הנר)

"לא תשיך לאחיד נשך כסף נשך אוכל נשך כל דבר אשר ישך לנכרי תשיך ולאחיד לא תשיך למען יברכך ה' אלוקיך בכל משלח ידך על הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה" (כג, כ-כא)

מעשה ביהודי רשע שהיה מלווה בריבית וכששאל אותו למה הוא חוטא בעבירה זו הוא היה עונה אני מצאצאיו של רבי עקיבא וזכותו תעמוד עימי ביום הדין.

פעם אחת בא אליו עני וביקש הלוואה. אותו יהודי ראה שמדובר בעני, אמר לו בגלל מצבך אני אתן לך הלוואה בריבית של שלושה אחוזים. התחיל העני לבכות ולדחוק בו שיריד בריבית. היהודי הרשע היה חולה לב, הרבה להזיע ואסור לו להתעצבן. אך ככל שסירב העני לא הפסיק לנדנד לו שיריד את הריבית, ובסוף הוא הסכים לשני אחוזים העני ממש מסכן חייב כסף להרבה אנשים, התחיל לבכות שוב וביקש אחוז אחד ומנגד היהודי הרשע התחיל להילחץ להתעצבן ואמר הפעם זה סופית אחוז וחצי וזהו זה.

העני המשיך ללחוץ וכך התווכחו זה אומר אחוז אחד, והרשע אומר אחוז וחצי ופתאום פרחה נשמתו של היהודי הרשע ומת. כל העיר שמעה על המקרה ולא ידעה מה לעשות אף אחד לא רצה לגעת באותו יהודי רשע שהיה מלווה בריבית ועושה את הבריות וכולם קראו לרב העיר. הרב החליט שמשום כבוד הבריות צריכים להביאו לקבורה.

מרום סקרנות הציבור על מה הרב יספיד בלוויה של הרשע, באו בהמוניהם, הרשע זכה ללוויה גדולה. כל העיר באו ללוויה כדי לשמוע מה יכול כבר הרב לומר על אותו רשע.

הרב החל להספיד כך: יהודי זה בן אברהם אבינו, בן יצחק, בן יעקב, בן משה, בן יהושע בן נון, בן לזקנים, בן לנביאים, בן לכנסת הגדולה, ויחוסו מתחיל מרבי עקיבא התנא הגדול שמסר את נפשו לקידוש השם שמים שלמד תורה במחותרת למרות הגזירה של מלכות רשעית שלא ילמדו תורה, ואשריו שנתפס בדברי תורה, אותו רבי עקיבא מסר את נפשו בזמן שקרא קריאת שמע ונפטר "באחד" ואילו יהודי זה מצאצאיו יצאה נשמתו באחד וחצי (אחוז)...

"מוצא שפתך תשמור ועשית" (כג, כד)

הגאון מטשיבין - רבי דב בעריש וויידנפעלד זצ"ל נהג שכאשר היו מכבדים אותו לכתוב אות בסיום ספר תורה חדש, היה מסרב, ובמקום זה היה מבקש לעשות את הסופר לשליח עבורו

א גוס שבת
כתיבה וחתימה טובה